

Ik lees regelmatig columns in kranten. Er zijn er veel bij die ik knap geschreven vind en ook zeer actueel. Nu schrijven ze veelal vernietigend over politici en “grootheden” in onze samenleving. Vaak denk ik: “hoeveel ervaring heb je zelf in het oplossen van complexe problemen? Heb je zelf wel echt in de klei gestaan? Wat heb je zelf gepresteerd? Hoe kom ik van deze ergernis af?”

Antwoord:

Beste inbrenger,

Wat een interessante kwestie.

Heerlijk iemand affakkelen; zijn idee, mening, plan of als persoon.

Wat een laf baantje heeft zo'n columnist. Ik begrijp uw punt maar wat te doen?

Er zijn vele ergernissen in het leven waar geen ontkomen aan is tenzij je de vergaande consequenties aanvaardt. Ik noem er enkele:

- de lawaaiige burens met blaffende hond en schreeuwende kinderen, tenzij je gaat verhuizen naar het spreekwoordelijke hutje op de hei.

- de kat uit de buurt die in je tuin schijt, tenzij je alle tuingrond betegelt.

- die onoplettende fietser die zorgt dat je een noodstop moet maken tenzij een deuk meer of minder in je auto niet uitmaakt.

- de onhebbelijkheden van een familielid die je onbenoemd laat om de relatie niet te schaden tenzij een langdurende ruzie een optie is.

Kortom, er zijn genoeg ergernissen waar niet of moeilijk aan te ontkomen valt. Dus vanwaar die zelfkastijding met het lezen van columns die ergernis opwekken? Bij deze het voor de hand liggende advies: stop met lezen van columns. Dat brengt natuurlijk gelijk een volgende kwestie:

Hoe weet je of een column ergernis oproept als je die niet gelezen hebt en welk leesplezier ontzeg je jezelf daarmee? Er is dus werk aan de winkel. Een adequate risicoafweging is hier op zijn plaats. Wens ik u daarmee veel succes.

Op welke wijze kan ik mijn opvoedkundige tekortkoming nog rechtzetten? Leven met jonge mensen in een huishouding waar de opvattingen over opruimen nogal uiteenlopen levert de nodige irritatie op. Vragen helpt niet. Herhalen is zinloos. Bedreigingen moet je goed afwegen en zorgvuldig uitvoeren. Dat laatste schort het nog wel eens aan. Maar natuurlijk ben ik op zoek naar het aanboren van de intrinsieke motivatie van betrokkenen. Graag aanbevelingen en tips. Korte metten, daar ben ik van. Lekkere ruige oplossingen.

Antwoord:

Alles wat blijft liggen (en waar jij persoonlijk geen belang bij hebt.... ha ha) gooi je bij het vuil. Ook kostbare goederen... Dat leert heel snel. Strikt verboden om financieel bij te springen. Geniet van de reacties. Kleding niet wassen als het niet netjes in de wasmand terecht komt (of weggooien...). Niet soft worden maar je mag hier en daar vals spelen door iets te verstoppen en veel later na goed (perfect) gedrag weer tevoorschijn te halen. Ontspullen, het voelt zo heerlijk. Zo heb ik mijn man ook op het rechte pad gekregen. 😊👊

Ik ben nogal dienstbaar ingesteld, kom uit een groot gezin, dus: aanpakken! Altijd is er wel wat te doen. Maar in die dienstbaarheid zit (bij mij) ook een grote valkuil, die je een onhebbelijkheid kunt noemen:

beheersbaarheid. Het betekent dat ik graag de dingen zó geregeld wil hebben zoals ik dat graag wil. Probleem hierbij is: je staat zo'n beetje altijd 'aan'. Deze onhebbelijkheid wordt door mijn omgeving ook wel aangeduid als 'baasje'.

Antwoord:

Beste anoniempje,

Aha, we hebben hier te maken met een echt baasje. Niet altijd fijn voor je omgeving. Ik ken ze wel hoor. De afwasmachine niet goed ingepakt, de vuilniszak niet vol genoeg bij de weg gezet, verkeerde bier gekocht, de auto niet netjes geparkeerd, de groente net te gaar of net niet gaar genoeg. Altijd wat... Je omgeving ziet je liever gaan dan komen. Heb je toevallig ook een hond? Veel baasjes zijn baasje in combinatie met een hond. Wellicht een tip voor je: Een hond is een uitstekend huisdier om je zorgen maar vooral je bazige en pedante gedachten op bot te vieren. En die hond heeft ook graag een baasje. Eentje die 'm uitlaat, liefst vier keer per dag en die 'm voorziet van voedsel. Zo kun je allerlei commando's op het dier loslaten en hij blijft van je houden. Wel eerst een hondentraining doen: Dat is wel zo goed voor het dier en misschien dat je omgeving er ook bij gebaat is.

Tja, een levens-bepalende vraag... Meer een vakantie-bepalende vraag. Mijn man wil altijd op vakantie naar snikhete, drukke toeristische eilanden in de Middellandse zee. Ik wil naar ruige, eenzame eilanden zoals de Shetland islands en de Lofoten. Gevolg: we gaan vooral naar Ameland. Maar mijn leven wordt steeds korter. Ik wil echt naar de Shetlands, maar graag samen met mijn man. Hoe pak ik dit aan?

Antwoord:

Juist naar Ameland.

U geeft het zelf al toe, "Mijn vraag is geen levensbepalende maar een vakantie-bepalende vraag."

Allereerst, ben blij dat u met vakantie kunt! Eerlijk gezegd viel mij op dat u een nogal egocentrische kijk op het vakantieleven heeft. "Mijn man", schrijft u, wil altijd naar snikhete, drukke toeristische eilanden in de Middellandse zee en u vervolgt, "Ik wil naar ruige, eenzame eilanden zoals de Shetland islands. U heeft het bovendien over " Mijn leven wordt steeds korter, ik wil niet steeds naar Ameland." Is uw man misschien stukken jonger en is het misschien een z.g. Laatste Wens? Uw as kan in dat geval over de woeste eilanden uitgestrooid worden onder begeleiding van een ruige Schot mét Kilt en zónder boxershort. Maar als u in de tijd die rest écht iets spannend mee wilt maken, kies dan voor een Singel reis. U naar het ruige eenzame land met weinig zon en veel regenachtige dagen, dus een poncho is toch wel het minste en u man naar zijn broeierige Middellandse zee eilanden met een nieuw aan te schaffen zwemshort mét binnenslip en de Rituals Karma Zonnecrème. Ik denk dat het dan voorgoed is opgelost.

Graag een tip van jullie aangaande mijn probleem(pje).

Volgens mij steelt mijn buurman mijn lingerie van de waslijn. Telkens als ik mijn mooiste bh's of elegantste slipjes aan de waslijn heb gehangen dan ontbreken er een paar bij het binnenhalen van de was. Eerst dacht ik me vergist te hebben maar het is nu vijfde keer en ik heb er speciaal opgelet. Ik weet nu het zeker. Ik heb hem betrapt. Wat moet ik doen. De buurvrouw wil ik niet in verlegenheid brengen, ze is aardig en bescheiden. Eigenlijk durf ik de buurman hierover niet aan te spreken maar ik wil dat het stopt. Helpt u mij alstublieft.

Antwoord:

Niet eenvoudig, misschien helpt dit:

Koop een wit T shirt voor 3 euro ongeveer bij Action, bij voorkeur een klein maatje. Laat hier een tekst op drukken (of doe dat zelf). 4

Suggesties:

"Ik laat alles hangen."

"Ik draag graag lingerie."

"Ik durf geen lingerie te kopen."

"Ik heb cupmaat AA."

Hang dit naast het gebruikelijke wasgoed, wellicht dat het helpt.

Succes!

Ik geef liever geen geld uit aan souvenirs. Gedurende mijn vakanties kijk ik veel naar de grond op zoek naar bijzondere steentjes i.p.v. te genieten van de architectuur en natuur. Irritant voor mijn reisgenoten. Wat kan ik daaraan doen?

Antwoord:

Post voor de stenenzoeker...

Beste stenenzoeker/rock identifier,

Wees gerust, je bent niet de enige persoon die tijdens vakanties altijd op jacht is naar bijzondere steentjes! Deze stenen detectives worden ook wel "rock identifiers" genoemd. Dat jouw vakantie vrienden dit niet weten is teleurstellend en als ze mee zouden gaan doen in de zoektocht naar bijzondere steentjes, zou je meer begrip ondervinden. Ik kan me voorstellen dat je je geld niet uitgeeft aan nutteloze souvenirs. Wat je op je vakantie altijd mee kunt nemen, is een grote lege augurken pot met goed sluitend deksel. Bij de vakantie aan zee kun je deze vullen met zeewater en je gevonden steentjes. Als je niet aan zee bent geweest, kunnen er louter bijzondere steentjes in en mogelijk ontdek je dan bij thuiskomst dat je ook halfedelstenen hebt meegenomen. Van het overgebleven vakantiegeld zou ik een tripje maken naar Giethoorn en daar genieten van het stenenmuseum en ter plekke een stenen polijstmachine kopen. De machine kan m.b.v. polijstpoeder je steentjes polijsten en er schitterend uit doen zien. Als ze klaar zijn, kunnen ze naast de andere augurken pot met zeewater en steentjes, ook in een grote augurken pot. Samen op de vensterbank (soms heerlijk in de zon) zullen je vrienden verrast zijn door de schitterende aanblik van jouw souvenirs en zich tijdens de volgende vakantie vast onthouden van commentaar en mogelijk zelf ook een lege augurken pot meenemen.

Mijn man zet het hele huis vol boeken in eigenaardige Noord-Europese talen die ik niet kan lezen. Hij koopt er steeds meer bij zodat het huis compleet volwoekert. Wat kan ik hieraan doen? Hoe overleef ik dit?

Antwoord:

Ik zie vier mogelijkheden om dit te overleven:

1. Leer zèlf die 'eigenaardige Noord-Europese', ik vermoed Finoegrisehe (?) talen, zodat je al die boeken ook kunt lezen. Misschien zit er tenslotte wel iets aardigs bij. Je weet maar nooit. En als het je mèn gelukt is om die toch wat obscure talen onder de knie te krijgen, moet het jou toch ook wel lukken?
2. Verf je hele huis in felle kleuren. Hopelijk schrikt dat je man af. En anders ziet het er in elk geval vrolijk uit!
3. Verhuis naar een (nog) groter huis, bij voorkeur met een aparte vleugel of een bijgebouw, waar hij zijn boeken kan stallen. In Drenthe is genoeg te koop.
4. Het effectiefst, maar ook het radicaalst: Dump je man en ook zijn boeken. De oudpapierprijs is weliswaar niet hoog, maar als er echt zo veel voor jou onleesbare boeken zijn, hou je er vast nog wel een aardig zakcentje aan over.

En je man?... ach.... die kan dan op de Finoegrisehe hei gaan zitten.

Mijn vrouw kan nooit langs een plantenwinkel lopen zonder een vaste plant of bloembollen te kopen die vervolgens in de tuin moeten. We hebben onlangs al een groter grondstuk gekocht, maar dat helpt niet, al nu staan er weer dozijnen van dozen met planten in de wachtrij omdat er geen enkel vierkante meter meer vrij is. Moet ik alweer op zoek naar iets groters, een uitgediend vliegveld bijvoorbeeld? Hopend op een oplossing en met wanhopige groet.

Antwoord:

Lieve wanhopige,

Wat een lastige kwestie. En wat ben je al goed bezig geweest om een groter grondstuk te kopen voor je vrouw. Je bent vast een hele lieve man. Maar ik twijfel of het kopen van een uitgediend vliegveld een goede vervolgstap is. Laten we bij het begin beginnen. Hoewel lastig, is je de plantdrang van je vrouw een onschuldige activiteit. Ze doet in principe andere mensen geen kwaad. Dus geef haar de vrije ruimte! Laat de beperking om te planten in eigen grond los. Er zijn zoveel stukjes gemeentelijke grond die vragen om beplant te worden. Denk aan middenstukken van rotondes, verwaarloosde groenstroken, lege bouwterreinen en non-descripte stukjes grond. Zet je vrouw aan om haar plantdrang te gebruiken voor het nut van het algemeen. Er is zelfs al een naam voor deze aanpak. Guerrilla tuinieren. Je vrouw maakt zo de leefomgeving van andere mensen beter, mensen krijgen door haar een beter humeur en het is zelfs goed voor de bijen. Geen probleem meer die vrouw van jou, maar ze lijkt me een oplossing voor de klimaatcrises.

Van mijn schoonzus kreeg ik, toen zij en haar man van hun vakantiebestemming terugkwamen, een bruin/geel glazen vaasje, gemaakt door een bekende glasblazer. Het was mijn smaak niet, ik vond het zelfs lelijk maar het was goed bedoeld en erg onaardig om het achter in een kast te verstoppen. Ik zette het, een beetje verscholen, op de vensterbank. Wij woonden indertijd tussen de weilanden en in de zomer stonden de deuren naar het terras meestal wijd open. Er vlogen wel eens vogeltjes tegen de grote ruiten dat gaf een doffe klap, we zochten dan naar het beestje, meestal zat er niet veel leven meer in.

Op een dag was er een Meesje de kamer in gevlogen. Toen ik binnenkwam zag ik tot mijn schrik dat het vogeltje, terwijl er legio plekjes waren om op neer te strijken, precies op dát vaasje was gaan zitten. Toen het schrok en zich afzette om weg te vliegen, viel het glaswerkje " PATS " op de grond. Blik en veger en met de scherven ging ook de ergernis mee de vuilnisbak in. De kinderen kwamen uit school en ik vertelde wat er was gebeurd. Ik werd luidruchtig uitgelachen. "Ja mam, maak dat de kat maar wijs, leuk bedacht maar dat gelooft toch niemand." Iedereen die het vogeltje/vaasje verhaal hoorde keek mij met een cynisch lachje aan. Als ik bleef volharden, begonnen ze aan een eigen verhaal of liepen de kamer uit. Niemand gelooft mij, ze vinden mij een infantiele smoezen-verzinstster of zelfs een pathologische leugenaar. Hoe kom ik van dit vervelende imago af, u gelooft mij toch wel?

Antwoord:

“Elk nadeel heb se voordeel” zei Johan Cruijff. Zo kun je het voorval met “meesje” ook bekijken. Al gelooft niemand een syllabe van het gebroken vaasje, je hebt toch een mooi verhaal. Kom daar maar eens om op onze leeftijd. Aangezien je schrijft dat je de kinderen het verhaal vertelde toen ze uit school kwamen, is het al minstens 35 jaar geleden gebeurd. Joost Prinsen in zijn boek “mijn vrouw pikt zeepjes”

zou zeggen koesteren zo'n verhaal tot op je sterfbed. Weet je trouwens wat een meesje weegt? Een volwassen mees weegt 11 gram. Jouw meesje moet wel dagelijks in het krachthok in de weer zijn geweest om deze boven meesterlijke prestatie te leveren. Mocht je ooit weer een ongevraagd geluks-cadeautje krijgen, direct teruggeven en zeggen dat ze er iemand anders veel meer plezier mee kunnen doen.

Is het een onhebbelijkheid of een levensbepalende vraag: Nee. Is het een irritatie: soms voor anderen.

Ik gooi eigenlijk nooit eten weg, voorbeelden te over. Tot de schimmel erop zit.

Antwoord:

“Zal ik het direct weggooien of moet het eerst bederven”? Een veel voorkomende vraag in veel huishoudens. Nu is er wel een groot verschil tussen de generatie die opgroeide net na de oorlog of de millennials. Beste vragensteller, je bent zelf in de roes van de bevrijding verwekt en dus geen oorlogskind maar een bevrijding. Waarschijnlijk heb je in jouw jeugd vaak moeten horen dat er in de oorlog heel veel honger was en dat je daarom zuinig moest zijn en geen eten mocht verspillen. Geloof me, dat traumaatje raak je nooit kwijt. Ik weet er alles van, maar etensresten waren op de boerderij nooit een probleem. De hond, de kat en uiteindelijk het varken, alle resten kwamen weer in de voedselketen terecht. De ideale circulaire economie. De generatie van onze kleinkinderen –opgegroeid in relatieve weelde- hebben gemiddeld veel minder problemen met het weggooien van restjes, hele maaltijden of flessen wijn zoals ook het eenmalig dragen van kleding en het daarna terugsturen naar Wehkamp. Beste vragensteller denk bij het afwegen of je een etensrestje zult bewaren aan de bevrijding en gooi het met vreugde weg of neem een varken.

Wanneer ik bij Frank Meester in de winkel kom, moet ik -van mijzelf- altijd een stukje touw afsnijden en meenemen. Ik gebruik dat voor het dichtknopen van een vuilniszak o.i.d. Wanneer ik er pas aan denk wanneer ik al buiten ben, loop ik terug tot ergernis van mijn chauffeur. Zelf hebben we thuis enorme bollen touw. Hoe kom ik hiervan af?

Antwoord:

Dit is typisch een geval van grensoverschrijdend gedrag. Dat touwtje heeft er niet om gevraagd dat er een stukje wordt afgesneden alleen maar voor uw behoeftebevrediging. U heeft immers zelf thuis enorme bollen touw.

Mijn advies aan uw chauffeur zou zijn een stukje touw mee te nemen naar Frank Meester en uw polsen daarmee op uw rug vast te binden. Dat houdt wel in dat uw chauffeur mee naar binnen moet om de planten op te pakken die u met een knik van uw hoofd aanwijst. Een harde aanpak die snel effect zal hebben.... hoop ik. Sterkte voor u en vooral ook voor uw chauffeur.

Waarom?

Antwoord:

Toen ik jouw vraag, beste lotgenoot, las, dacht ik: verdraaid, wat een lef! Hoe vaak heb ikzelf niet ook juist diezelfde vraag in mijn hoofd zien hebben opkomen en hoe vaak heb ik haar weer weggeduwd, verdrongen, ontkend en genegeerd. Ik durfde het gewoon niet, ik vond het veel te eng, wellicht wilde ik het antwoord helemaal niet weten. Of misschien wist ik stiekem het antwoord toch al, maar wilde het niet horen. Niet geloven. Maar ooit moest het toch gebeuren, ooit moet het gebeuren, ooit gaat het gebeuren. En wellicht is het moment nu gekomen, jouw moedige voorzet heeft mij aangemoedigd om deze vraag nog een keer te stellen en hardop, luid en duidelijk, uit te spreken. Waarom? En dan is het antwoord ineens helemaal vanzelfsprekend en werd rond anderhalve eeuw geleden het best door Multatuli al in woorden gegoten: “Niemand weet het, en zy die beweren het te weten zyn 't onderling niet eens.” (Ideeën, nummer 415)

Net een nieuwe baan, goed salaris en een auto van de zaak privé km's moet je opgeven en afrekenen, woon-werk verkeer betaalt de baas. Je moet zelf de woon-werkafstand doorgeven. In mijn situatie is het 25 km. In het dorp wonen nog 2 collega's op nog geen 500 m van mijn woning, zij declareren al jaren 30 km. Reeds op mijn eerste dag wordt mij ingefluisterd dat ik mijn woon-werkafstand niet hoeft te gaan meten want die is 30 km. Ik informeer voorzichtig bij meerdere collega's naar hun declaratiegedrag, de meesten nemen de afstand wel wat ruimer, i.v.m. files en omleidingen, weten zij te melden ter vergoelijking van hun declaratiegedrag. Wat ga ik doen? Frauderen (want zo zie ik het) of mijn collega's in de problemen brengen en .... meteen voorgoed buiten de boot vallen en bepaald niet meer op collegialiteit te hoeven rekenen, voor eens en voor altijd "matennaai". Graag even vertellen wat ik moet doen.

Antwoord:

Beste aanstaande fraudeur,
Ik kan mij niet aan de indruk onttrekken, dat je de beslissing eigenlijk al genomen hebt. Waarom anders bij meerdere collega's informeren naar hun declaratiegedrag? Je hebt het blijkbaar in je om te conformeren aan de meerderheid. Welkom bij het grootste deel van de mensheid. Als je geweten je ingeeft dat dit echt fraude is, declareer dan gewoon 25 km, zonder dat te melden bij je collega's. De kans is groot dat het bij PZ echt niet opvalt dat jij minder declareert dan je collega's. Geweten gerustgesteld en géén gedoe met je collega's. Overigens: net in een nieuwe baan en dan al onder druk gezet door collega's om te gaan frauderen? Hoe is de mentaliteit daar op kantoor? Hoe is het voor jou om te werken met dit soort collega's, gezien je blijkbaar toch wel aanwezige integriteit? De derde oplossing is een andere baan zoeken, als dit voor jou zo onprettige voelt.